

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 25. ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Απόφ. της περί αναίρεσιως αιώσεως τού 'Αποστόλου Κουτζόπουλου. — 2) Απόφ. της περί αναίρεσιως αιώσεως τού Χρήστου Φωβρά, Δημητρίου ή Διονυσίου Καλογήρου και Ιω. Γούστου ή Γουστάκη. — 3) Απόφ. της περί αναίρεσιως αιώσεως τού Διονυσίου Καλογήρου ή Δημητρίου Καραπέτρου.

(Απόφ. ποι. ρύμ.) (Αριθ. πρωτοκόλ. 395).
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό των δικαστών Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, και των παρέδων Γ. Αθρονίδου και Δ. Ν. Φωτίλα αναπληρούντων τους απόντας δικαστάς Κ. Κ. Δ. Σχορδίλην και Δ. Ραζήν, και παρόντων του εισαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου και του γραμμ. Γ. Κ. Ισχυομάχου.

Συνελθόν εις δημοσίαν συνεδρίασιν την 22 του ε. ε. μηνός διὰ νά δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως:

Ὁ Γεώργιος Αργυρόπουλος, Ἀπόσ. Κουτζόπουλος, Θεόδωρος Σταθόπουλος, Θεόδωρος Κωνσταντόπουλος ἢ Γικοζόπουλος, Ἀθανάσιος Λάγιος, Νικόλαος Σπηλιόπουλος, Ἀθ. Μπακόπουλος, Γεώργιος Κακούρη, Κωνσ. Βλαχωντωνόπουλος ἢ Καπελλῆς, Γεώργιος Αντωνόπουλος, και Ἰσακίλιος Ζιγούρης ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν ὡς ὑπαίτιοι ληστείας,πραχθεῖσης τὴν 31 Μαΐου 1836 με' αἰκίας, ἀνευ σωματικῆς βλάβης, ἐνόπλιως και με' ἀπειλᾶς σώματος, διὰ βήξεως και ἀναβάσεως εἰς κατοικίαν ἐν καιρῷ νυκτὸς και ὑπὸ πολλῶν. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 11 ε. ε. και ὑπ' ἀριθ. 36 ἀπόφασιν, δι' ἧς κατεδίκασεν, τὸν μὲν Ἀπόσ. Κουτζόπουλον εἰς δεκαετῆ δεσμᾶ, τοὺς δὲ λοιποὺς συγκατηγορηθέντας ἐκήρυξεν ἀθώους και διέταξε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν των. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, α'. Ὅτι ἐναντίον τοῦ 447 ἄρθ. τῆς ποινικ. δικονομ. οἱ ἐνόρκοι ἔλαβον συχνοινωμίαν με' τὰ τῶν ἐξωθεν. β'. Ὅτι ἡ ἀπὸ τὸν παρὰ τῆς ἐν Πάτραις πλημμελειοδικτικῆς ἀνακριτῆν ληφθεῖσα ἐξομολόγησις τοῦ ἀναίρεσιόντος δὲν εἶναι ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἀνακριτῆν καθ' ἐκαστὴν σελίδα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως και προσέτι δὲν εἶναι προτυπογεγραμμένη ἀπὸ δικαστικῶν γραμματέα, ἢ ὑπογεγραμμένα ἀλλ' ἀπὸ ἀπλοῦν γραφέα. γ'. Ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων δὲν φέρει τὸν ὅρον τῆς γεννήσεως τοῦ καταδικασθέντος Κουτζόπουλου, ἐπομένως δὲν χαρακτηρίζει αὐτὸν ἀποχρώντως. Ἀκυσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπ. Κ. Θ. Μανούση, τὸν

δικηγόρον. Κ. Πετσάλην ἐξ' ἐπαγγελματικῆς διορισθέντα συνήγαρον τοῦ ἀναίρεσιόντος ἀπόντος προσθέσαντα και τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσεως. α'. Ὅτι ὁ δικηγόρος τοῦ καταδικασθέντος ἐζήτησε νά κηρυχθῶσιν ἄκυροι ὅλαι αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐξομολογήσεων τῶν κατηγορουμένων, τὸ δὲ δικασ. τῶν συνέδρων δὲν ἀπεφάσισεν, εἰμὴ μόνον περὶ τῶν γενομένων ἐν Πάτραις. β'. Ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἐνήγγισε τὸ δικαίωμα τῆς ἐξαίρεσεως τῶν ἐνόρκων, ἀλλ' ὁ συνήγορος αὐτοῦ. γ'. Ὅτι τὰ πρακτικὰ δὲν ἀναφέρουν πῶς ἐσχματίσθη ἀπὸ δώδεκα κληρωτοὺς ἐρκωτοὺς τὸ δικαστ. τῶν ἐνόρκων. δ'. Ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων δὲν ἠρώτησεν εἰς τὸ τέλος ἐκάστης τῶν μαρτυριῶν ἂν ἔχη νά κάμῃ ὁ κατηγορούμενος παρατηρήσεις. ε'. Ὅτι εἰς τὰ πρακτικὰ δὲν εἶναι σημειωμένον τὸ ὄνομα τοῦ συνήγορου τῶν κατηγορουμένων. ς'. Ὅτι δὲν πηγάει ἀπὸ τὰ πρακτικὰ ὅτι, αἱ ἐξετάσεις τοῦ λοχαγοῦ Καραμέρου οὐσαι ὡς ἐκ τῆς φράσεως των ἄκυροι, ἐξηρέθησαν ἀπὸ τὰ ἐγγραφα τὰ παραδοθέντα εἰς τοὺς ἐνόρκους. ζ'. Ὅτι ἡ ἀπόφασις τῶν συνέδρων δι' ἧς παρέπεμψαν τοὺς ἐνόρκους ἐκ νέου εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων εἶναι ἀναίτιολόγητος, και ὅτι διὰ τῆς παραπομπῆς ταύτης οἱ σύεδροι ἀπεφάσισαν ζήτημα πραγματικὸν. η'. Ὅτι τὸ ἐγκλητήριο ἐγγραφο δὲν περιέχει ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ληστείας, διὰ τὴν ὁποίαν παρεπέμψθησαν οἱ κατηγορηθέντες εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον.

Ἀκούσαν και τὸν εισαγγελέα ζήτησαντα τὴν ἀναίρεσιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως και ὑπὲρ τοῦ νόμου, διὰ ὑπέροβασιν καθηκόντων, καθότι ἀφ' οὗ ὁ Γεώργιος Αργυρόπουλος και λοιποὶ ἐκηρύχθησαν μὴ ἔνοχοι ἀπὸ τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀπεφῆναι αὐτοὺς ἀθώους και διέταξε τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπόλυσιν των, ἐν ᾧ κατὰ τὸ 447 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. ἡ ἀπόλυσις τῶν κηρυχθέντων μὴ ἐνόκων διατάττεται ἀπὸ τὸν πρόεδρον και ὄχι ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

Σχεφθὲν κατὰ τὸν νόμον:

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 10 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 32 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ συνήγορος τοῦ κατηγορουμένου ἐζήτησε νά κηρυχθῶσι παρὰ τοῦ τοῦ δικαστη-

ρίου άκυροι όχι όλαι ανεξαίρετως αι εκθέσεις της αναίρεσεως, αλλά μόνον αι παρά των εν Πάτραις ανακριτικών αρχών συντεταγμένα, και περι τούτου του ζητήματος εξαφράσθη έντελώς τό δικαστήριον των συνέδρων, επομένως ο λόγος ότι δεν απεφασίσθη επί ύλοκλήρου της αίτησεως του κατηγορουμένου αλλά μόνον επί ενός μέρους αυτής είναι άνυπόστατος.

Επειδή πᾶσα άταξία ή έλλειψις εις τὰ έγγραφα της αναίρεσεως πρέπει προηγουμένως να προτινεται ενώπιον του δικαστηρίου των συνέδρων, άλλως, λόγος αναίρεσεως στηριζόμενος εις τό άτακτον έγγραφον της αναίρεσεως δεν είναι δεκτός εις τόν Άρειον Πάγον. Επί δε του προκειμένου δεν εξάγεται εκ των πρακτικών της συνεδριάσεως, ότι έγγεινε πρότασις ενώπιον του ρηθέντος δικαστηρίου περι άκυρώσεως των παρά του λοχαγού Καραμέρου ως παρά μη άρμοδιού ανακριτικής αρχής ληφθεισών εξομολογήσεων, επομένως ο λόγος ούτος δεν δύναται να ληφθῆ ύπ' όψιν.

Επειδή κατά τό 74 άρθ. της ποιν. δικον. ο ανακριτής εν έλλείψει δικαστικού γραμμ. έχει τό δικαίωμα και είναι μάλιστα υπόχρεος να συντάττη και μβ.ος του την έκθεσιν· επομένως ή παραλαβή του δικαστικού γραφέως εις την σύνταξιν των έκθεσεων δεν δύναται επί του προκειμένου να επισύρη την άκυρότητα των έκθέσεων.

Επειδή ο νόμος δεν διατάττει την καθ' έκασον φύλλον ύπογραφην των έκθέσεων, οσάκις αύται συνίστανται εκ πλειοτέρων φύλλων, άλλ' απαιτεί κατά τό 73 άρθρ. της ποιν. δικον. να ύπογράφεται πᾶσα έκθεσις παρά των άνηκόντων προσώπων, επί δε του προκειμένου επληρώθη ή διάταξις αύτη του νόμου.

Επειδή οσάκις ή συζήτησις δεν είναι δυνατόν να τελειώσει εις μίαν συνεδρίασιν τό δικαστήριον των συνέδρων έχει τό δικαίωμα να διακόψη την συζήτησιν και να την αναπέμψη εις την προσεγή συνεδρίασιν, και εις τούτην περίπτωση δεν απαιτείται ή εκ νέου σύνθεσις του δικαστηρίου των ένόρκων, ήτις έχει χώραν μόνον ύταν, κατά τό 444 άρθ. της ποιν. δικον. ή ύπόθεσις παραπεμφθῆ εις άλλην μη συνεγή συνεδρίασιν και εν τω μεταξύ παρεμπέσωσιν άλλαι δίκαι.

Επειδή κανείς νόμος δεν άπαγορεύει εις τόν κατηγορούμενον να ενεργήσῃ τό δικαίωμα της εξαίρεσεως των ένόρκων διά του συνηγόρου του, επί δε του προκειμένου αναβέσας ο κατηγορούμενος εις τόν συνηγόρον του την ενεργείαν του δικαίωματος τούτου και γενομένην μάλιστα των εξαίρεσεων επί παρουσία αυτού του ιδίου δεν δύναται ήδη εκ της ίδιας του πράξεως να παραγγήγη λόγον αναίρεσεως.

Επειδή εκ των πρακτικών της συνεδριάσεως γίνεται φανερόν, ότι εις την σύνθεσιν του δικαστηρίου των ένόρκων εμυλάχθησαν όλαι αι διατάξεις του νόμου, ούτε άπέδειξεν ο αναίρεσειών κάμμιαν παραβίασιν.

Επειδή τό 388 άρθ. της ποιν. δικον. δεν διατάττει επί πόνη άκυρότητα, ούτε δύναται εκ της μη τηρήσεως αυτού να προκύψῃ περιορισμός της νομίμου υπε-

ρασπίσεως του κατηγορουμένου, εις τόν όποιον ο νόμος διά του επομένου 389 άρθ. της αὐτης δικον. εχορήγησε τό δικαίωμα του να άποτείνη άπ' αυθείας προς έκασον μάρτυρα ύλας προς τόν σκοπόν αναγκαιάς ερωτήσεως.

Επειδή τό όνομα του δικηγόρου Κωνσ. Λουκά, συνηγόρου του κατηγορουμένου, ύπάρχει ακριβώς σημειωμένον εις τὰ πρακτικά της συνεδριάσεως, και ο λόγος ούτος είναι άνυπόστατος.

Επειδή ή έτυμηγορία των ένόρκων, δεν δύναται κατά τόν νόμον να θεωρηθῆ ως έργον τέλειον ειμη καθόσον παρέχει έννοιαν σαφή, σύμφωνον με τὰ ζητήματα και άποφασίζει περι τε της πράξεως και των περιστατικών αὐτης, όθεν είναι φανερόν, ότι οσάκις τό δικαστήριον των συνέδρων κρίνη ότι ή έτυμηγορία των ένόρκων είναι έλλειπής, άτακτος ή αντιφατική έχει τό δικαίωμα και οφείλει μάλιστα να αναπέμψῃ τους ένόρκους εις τό δωματίον των διασκέψεων προς διόρθωσιν αὐτης, επί δε του προκειμένου τό δικαστήριον θεωρήσαν ότι ή έτυμηγορία των ένόρκων ήτον άτελής, και αναπέμψαν δι' άποφάσεως τους ένόρκους προς αναπλήρωσιν αὐτης εις τό δωματίον των διασκέψεων, δεν απεφάσισεν, ως διίσχυρίζεται ο αναίρεσειών, κανένα ζήτημα πραγματικόν, άλλ' έπραξε κατά τὰ καθήκοντά του και άποχωρώντως αιτιολόγησε την άπόφασιν του.

Επειδή ή πράξις δι' ήν ανεπέμφθη ο κατηγορούμενος ενώπιον των κακουργιοδικών χαρακτηρίζεται εις τό περί άναπομπής βούλευμα με τὰ αυτά περιστατικά με τὰ όποια έχαρακτηρίσθη και εις τό κατηγορητήριο έγγραφο, επομένως δεν έλαβε χώραν κάμμιαν παράλλαγή του εγκλήματος ως διατείνεται ο αναίρεσειών.

Επειδή ή μη σημειώσεσις του τόπου της γεννήσεως και της διαμονής του κατηγορουμένου εις την έτυμηγορίαν δεν δύναται να παραφθειρῆ ταύτην, διότι ο νόμος άνέθεσε την βεβαίωσιν των περιστατικών τούτων εις τόν πρόεδρον των συνέδρων κατά την εξέτασιν των κατηγορουμένων, και μάλιστα ο αναίρεσειών δεν έφερεν επί της έλλείψεως ταύτης καμμιαν διαφοράν προσώπου.

Καθόσον άφορά την ύπερ του νόμου αίτησιν αναίρεσεως του εισαγγελέως.

Επειδή κατά τό 447 άρθ. της ποιν. δικον. εάν ο κατηγορούμενος δεν εκήρυχθη ένοχος, ο πρόεδρος των συνέδρων άποφαινεται την άπό της κατηγορίας αθώωσιν του, και διατάττει την εκ της φάλακῆς άπόλυσιν του, τό δε δικαίωμα τούτο ως αναγόμενον εις την δικαιοδοσίαν του προέδρου δεν δύναται ούτε να παραιτηθῆ από αυτό και να τό παραχωρήσῃ εις όλόκληρον τό δικαστήριον, ούτε ρητώς, ούτε σιωπηλώς· επί δε του προκειμένου τό δικαστήριον των συνέδρων κηρύξαν διά της αὐτης άποφάσεως, δι' ής κατεδίκασε τόν Άποσόλην Κουτζόπουλον, αθώους όσους εκ των κατηγορουμένων άπεφάνησαν οι ένορκοι μη ένόχους, υπερέθη τὰ καθήκοντά του και παρεβίασε τό ρηθέν 447 άρθ. της ποιν. δικον. σφετερισθέν μη άνήκουσαν εις αὐτό δικαιοδοσίαν, ήτις είναι δημοσίας τάξεως.

Διά ταύτα απορρίπτει την αναίρεσεως αίτησιν του Δ.

ποστόλου Κουτσοπούλου, κατοίκου Βελμαχίου τῆς Γόρ-
του.ο., ἧτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ'
ἀριθ. 36 προδικαστικῆς τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνεδρῶν, καὶ
καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίοντα εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώ-
ματὰ τῆς παρούσης δίκης, ἀναρεῖ δὲ ὑπὲρ τοῦ νόμου
τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 36 καθόσον ἀφορᾷ τὴν
παρ' ὀλοκλήρου τοῦ δικαστηρίου διαταχθεῖσαν ἀπόλυσιν
τῶν μὴ ἐνόχων κηρυχθέντων, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ
παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου
τῆς ἀνααιρεθείσης καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος
τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν τετάρ-
την Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 2 Αὐγούστου 1837 ἐν Ἀθήναις.

(Ἀπόφ. Ποιν. ῥμς.) (Ἀριθ. Πρωτοκόλ. 446).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη
προέδρου, Ι. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ι.
Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Κ. Γ. Ἀφθονίδου καὶ
Δ. Ν. Φωτίλα, ἀναπληρούντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς
Κ. Κ. Δ. Σκορδίλῃν καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εἰ-
σαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ.
Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 29 τοῦ ἐνεσ-
τώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Χρῆστος Φούρλας, ἀγωγιάτης, κάτοικος Ἄργους, ὁ Δημ.
ἢ Διονύσιος Καλόγηρος, κάτοικος Λουκᾶ, χωρίου Μαντι-
νείας, ὁ Ι. Γύφτος, ἡ Γυφτάκης, ποιμὴν, κάτοικος Ζαΐμογλου,
ὁ Κωνσταντῖνος Ἰκθάσας γεωργός, ὁ Νικόλαος Κολωβός,
γεωργός, ὁ Γεώργιος Ξύδης, ποιμὴν, ὁ Νικόλαος τῆς Γα-
λιάναιας, γεωργός, ὁ Κωνσταντῖνος Ρώμου ποιμὴν, κά-
τοικος Λουκᾶ, καὶ ὁ Γεώργιος Πιτζούνης, ποιμὴν, κάτοι-
κος Περιθωρί, ἐκατηγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακούργιοδικῶν, ὡς ὑπάτιοι ληστείας
πραχθείσης μετ' ὄφιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀθανασίου Πανα-
γιωτοπούλου τὴν νύκτα τῆς 7 πρὸς τὴν 8 Μαΐου 1836.

Τὸ δικαστήριον τῶν συνεδρῶν λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυ-
μηγορίαν τῶν ἐνόρκων, δι' ἧς ἐκηρύχθησαν ἐνοχοὶ μόνον
ὁ Χρῆστος Φούρλας, ὁ Δημ. ἢ Διονύς. Καλόγηρος καὶ Ι.
Γύφτος ἢ Γυφτάκης, κατεδίκασε διὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνί-
ου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 73 ἀποφάσεώς του, τὸν μὲν Χρῆστον
Φούρλαν εἰς τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου, δυνάμει τῶν ἀρθ.
363 ἀριθ. 1, 364 ἀριθ. 2, 366 ἀριθ. 4, καὶ 5, τοῦ
ποιν. νόμου τοῦ δὲ Δημ. ἢ Διονύς. Καλόγηρον καὶ τὸν

Ι. Γύφτον ἢ Γυφτάκην εἰς δέκα ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμὰ,
δυνάμει τῶν ἀρθ. 363 ἀριθ. 1, καὶ 366 ἀριθ. 4 καὶ 5
τοῦ ποιν. νόμου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνεδρῶν
ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λό-
γον, ὅτι, ἀναβληθείσης τῆς συζητήσεως τῆς ποινικῆς κατ'
αὐτῶν δίκης, τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων δὲν συνεστήθη
ἐκ νέου, καὶ ἐκ τούτου παρεβιάσθη ὁ 5 καὶ 10 ἀριθ. τοῦ
458 τῆς ποιν. δίκου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου, Κ. Δ. Γ. Φέ-

δερ, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, ἐξ' ἐπαγγέλματος
διορισθέντα συνήγορον τῶν ἀναιρεσίοντων, ἀπόντων καὶ
τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κἀνεὶς νόμος δὲν ἀπαγορεύει τὴν διακοπὴν
τῆς συζητήσεως καὶ τὴν ἐξακολούθησιν καὶ ἀποπεράτω-
σιν αὐτῆς εἰς τὴν προσεχῆ συνεδρίασιν, ὅταν δὲν ἐξαρκῇ
μία ἡμέρα· τοῦτο δὲν γίνεται ἔτι φανερώτερον ἐκ τῶν
ἀρθ. 432 καὶ 433 τῆς ποιν. δίκου. τὰ ὅποια ἀπαγορεύ-
ουν τὴν διακοπὴν τῆς δίκης μόνον, ἀφ' οὗ, τεθέντων τῶν
ζητημάτων, οἱ ἐνορκοὶ ἀνεχώρησαν εἰς τὸ δωματίον τῆς
διασκέψεως· συγχωρουμένης δὲ οὐσίας τῆς διακοπῆς τῆς
δίκης, ἡ διὰ τὴν δευτέραν συνεδρίασιν νέα σύστασις τῶν
ἐνόρκων, τὴν ὅποιαν προτείνει ὁ ἀναιρεσίων, ἤθελεν εἶ-
σθαι παράλογος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ πρόεδρος τῶν
συνεδρῶν διατάξας τὴν διακοπὴν καὶ ἀναβολὴν τῆς συ-
νεδριάσεως πρὸ τῆς ἀποπεράτωσεως τῆς συζητήσεως, δὲν
παρεβίασε κἀμμίαν διάταξιν τῆς ποιν. δίκου.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἴτησιν τοῦ
Χρήστου Φούρλα, Δημητρίου ἢ Διονυσίου Καλόγηρου καὶ
Ι. Γύφτου ἢ Γυφτάκη, ἧτις ἐγένετο κατὰ τῆς ἀπὸ 11 Ἰου-
νίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 73 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ
συνεδρῶν, καὶ καταδικάζει αὐτοὺς εἰς τὰ ἔξαδα τῆς
παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἐν-
νάτην Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Αὐγούστου 1837.

(Ἀπόφ. ποιν. ῥμς.) (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 447).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη
προέδρου, Ι. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ι.
Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ.
Ν. Φωτίλα ἀναπληρούντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ.Κ.
Δ. Σκορδίλῃν καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως
Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 τοῦ ἐνεστώ-
τος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ὁ Διονύσιος Καλόγηρος ἢ Δημήτριος Καραπέτσης, ἐκα-
τηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ κακούργιοδικῶν, ὅτι
τὴν νύκτα τῆς 5 πρὸς τὴν 6 Σεπτεμβ. 1835 ἐπραξε λη-
σειαν κατὰ τοῦ Κυρίλλου Καρατάσου, μοναχοῦ τῆς μον-
ῆς τῶν Βαρσῶν, συνεδευθεῖσαν μετ' αἰκίας, ἀλλ' ἄνευ
σωματικῆς βλάβης, ἐνόπλιως καὶ ἐν συνοδίᾳ πολλῶν, κα-
κούργημα προβλεπόμενον ἀπὸ τὰ ἀρθ. 363 §. 1 καὶ
366 §. 1 2. καὶ 5 τοῦ ποιν. νόμου. Τὸ δικαστήριον τῶν
συνεδρῶν, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων
κατεδίκασε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 ἀποφάσεώς του τὸν
κατηγορηθέντα δυνάμει τῶν ἀρθ. 363 §. 1, 366 §. 5
καὶ 71 τοῦ ποιν. νόμου, εἰς πέντε ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνὸς
εἰρκτῆν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ καταδικα-
σθεὶς Διονύσιος Καλόγηρος, ἢ Δημήτριος Καραπέτσης τὴν
ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους, 1. ὅτι οἱ ἐνορκοὶ ἀνεχώρη-
σαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον πρὸ τοῦ τέλους τῆς συζητήσεως

ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 458 §. 11 καὶ 16 τῆς ποιν. δικον. 2. ὅτι δὲν ἐδόθη ὁ νόμιμος ὑλικὸς καιρὸς εἰς τὸν συνήγορόν του πρὸς παρασκευὴν τῆς ὑπερασπίσεως, ἔνεκα τῆς μὴ ἐπαναλήψεως τῶν κλήσεων, τῶν ἐποικίων ἢ προθεσμιᾶς ἔχεν ἐκπνεύσει δι' αἰτίαν ἀναβολῆς, καὶ παρεβιάσθη οὕτω ἢ ὑπεράσπισις καὶ τὸ 2. ἐδάφιον τοῦ 438 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. 3. ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων ἐπρόσθεσε περισσασιν τὴν συνέργειαν, περὶ τῆς ὁποίας οὔτε συζήτησις ἔγεινεν, οὔτε ζήτημα ἐτέθη. 4. ὅτι παρεβιάσθη τὸ 420 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. διότι ἡ ἐτυμηγορία ἀπηγγέλθη μᾶλλον ἀπὸ ἀπάτην, ὡς γενομένη ἐναντίον τῶν ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 25 βουλευμάτι τοῦ συμβουλίου τῶν ἐφετῶν διαλαμβανομένων προτάσεων τοῦ εισαγγελέως ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, καὶ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτυμηγορίας εἰσελθὼν εἰς τὸ δῶμάτιον διὰ νὰ σκεφθῆ περὶ τούτου δὲν ἀπεφάνητο τίποτε. 5. ὅτι δὲν παρετέθη εἰς τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ὁ §. 2 τοῦ 366 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰς ὃν ἀναφέρεται τὸ τελευταῖον ζήτημα τῆς ἐτυμηγορίας: οἷον ἐὰν ἡ λησεία ἐπράχθει ἐνόπλιως:

Ἀκούσαν τὴν ἔλθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου. Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυρόπουλον, ἐξ' ἐπαγγέλματος, διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀπόντος καὶ τὸν εισαγγελέα ζητήσαντα ὑπὲρ τοῦ νόμου τὴν ἀναίρεσιν τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀπὸ 13 Μαΐου 1837 ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεφάνθησαν ὅτι ὁ Διονύσιος Καλόγηρος ἢ Δημήτριος Καραπέτσης ἐπράξε τὴν κατὰ τοῦ Κυρίλλου Καρατάσου λησείαν ὡς συνεργός, διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἐπράξαν ὑπέρβασιν τῶν καθόντων τῶν ἀποφανθέντες αὐτεπαγγέλτως ἐναντίον τῶν διατάξεων τῶν ἄρθ. 436 καὶ 437 τῆς ποιν. δικον. περὶ περιστάσεως διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τεθῆ ζήτημα, περιτλὲν ζητεῖ ὑπὲρ τοῦ νόμου ὡσαύτως τὴν ἀναίρεσιν καὶ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 53 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων διὰ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ 71 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθὼς ἀφορᾷ τὸς παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος προτάσεις λόγους:

Ἐπειδὴ εἰς τὸ πρὸς τοὺς ἐνόρκους ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων τεθὲν κύριον ζήτημα ὁ Δημήτριος Καραπέτσης δὲν χαρακτηρίσθη ῥητῶς ὡς αὐτουργός τοῦ εἰς αὐτὸν προσηθέντος κακούργηματος τῆς λησείας, ἀλλ' οἱ ἐνόρκοι ἐρωτήθησαν ἐν γένει, ἂν ὁ Δημήτριος Καραπέτσης ἐπράξε τὴν λησείαν ταύτην, τὸ δὲ τρίτον ζήτημα φέρει αὐτολεξεί, ὅτι ὁ αὐτὸς Δημ. Καραπέτσης ἐπράξε τὴν λησείαν ἐνόπλιως καὶ ὁμοῦ μὲ ἄλλους. ἐπομένως οἱ ἐνόρκοι ἀπαντήσαντες διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν εἰς μὲν τὸ πρῶτον ζήτημα σύμφωνα μὲ τὴν εἰς αὐτὸ περιεχομένην ἐννοίαν, παρενείραντες δὲ εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας τῶν μετὰ τὴν φράσιν ὁμοῦ μὲ ἄλλους τὰς λέξεις ὡς συνεργός, ἐσαφῆνισαν δι' αὐτῶν μόνον τὴν ῥηθεῖσαν φράσιν ἐξηγήσαντες πληρέστερα τὴν πεποιθήσιν

τῶν χωρὶς νὰ κάμουν εἰς τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν προσθήκην περιστατικῶν μὴ περιεχομένου εἰς τὸ ζήτημα.

Ἐπειδὴ μετὰ τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἐτυμηγορίας, ἡ εἰς τὸ ἀκροατήριον παρουσία τῶν ἐνόρκων δὲν εἶναι πλέον ἀναγκαία, οὐδὲ ἀπαιτεῖται κατὰ νόμον, διότι ἡ ἐπομένη περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς συζήτησις εἶναι ἰδίως καθήκον μόνου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, εἰς τὴν ὑποίαν οἱ ἐνόρκοι δὲν λαμβάνουν οὐδεμίαν μετοχὴν, ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ προκειμένου καμία παραβίασις τοῦ §. 11 τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικ.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν διατάττει τὴν ἐπαναλήψιν τῶν κλήσεων μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῶν, οὔτε ὑπάρχει παραβίασις τοῦ §. 2 τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικ. ὡσάκις ἐκ τῆς ἀναβολῆς τῆς δίκης γίνεται παράτασις τῆς ὥρισμένης εἰς τοὺς κατηγορουμένους προθεσμίας, ἀλλὰ μόνον ὡσάκις ἡ προθεσμία συντηρήθῃ παρὰ τὸν νόμον καὶ περιορισθῇ οὕτω τὸ δικαίωμα τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος, ὅτι παρεβιάσθη ὁ §. 2 τοῦ 458 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 444 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. ἡ ἐξέτασις καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀν. ἢ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων προήλθεν ἐξ' ἀπάτης δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων, ἡ δὲ προτεινομένη παραβίασις τοῦ 420 ἄρθ. τῆς ποιν. δικον. δὲν ἐξάγεται οὔτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως, οὔτε ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως, ἐπομένως εἶναι διόλου ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ μὴ παρέθεσις τοῦ §. 2 τοῦ 366 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ φερῇ ἀναίρεσιν, ὡς δι' ἄσχυρίζεται ὁ ἀναιρεσείων, διότι ὑπάρχουσης τῆς περιστάσεως τοῦ παρατεθημένου §. 5 τοῦ 436 ἄρθ. ἡ παρέθεσις τοῦ ῥηθέντος §. 2 ἦτον περιττὴ, ὡς μὴ ἔχοντος καμμίαν ἐπιβροχὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς.

Καθὼς ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτησιν ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας διαλαμβανομένη λέξις ὡς συνεργός, δὲν εἶναι προσθήκη περιστατικῶν μὴ περιεχομένου εἰς τὰ ζήτήματα ἀλλὰ διασαφίσις τῆς φράσεως ὁμοῦ μὲ ἄλλους καὶ πληρέστερα ἔκφρασις τῆς πεποιθήσεως τῶν ἐνόρκων, ἐπομένως δὲν ἔλαβε χώραν καμία ὑπέρβασις καθόντων τῶν ἐνόρκων, οὐδὲ ὑπάρχει παραβίασις τῶν ἄρθ. 436 καὶ 437 τῆς ποιν. δικον. οὔτε κακῶς ἐφηρμόσθη τὸ 71 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου κηρυχθέντος τοῦ κατηγορουμένου συνεργῶ παρὰ τῶν ἐνόρκων.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσεως αἰτησιν τοῦ Διονυσ. Καλόγηρου ἢ Δημητρίου Καραπέτσης καὶ τὴν ἀπὸ 2 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς ὑπὲρ τοῦ νόμου αἰτησιν ἀναίρεσεως τοῦ παρὰ τῶν ἐρείφω πάγω εισαγγ. αἰτινας ἔγειναν κατὰ τῆς ἀπὸ 26 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 53 ἀποφ. τῶν ἐν Ναυπλίῳ κ. κ. κατὰδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὰ ἐξόδα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν ἐνδεκάτην Αὐγούστου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ.